

Vincés Szemle

*A Vincés Család havonta megjelenő kulturális lapja
1. évf. 2. szám 2010. július–augusztus*

**Interjú Lipinski Mihály CM atyával, magyarországi
Vincés Család országos moderátorával**

Beszámoló a júniusi Vincés Napról

A Misszióstársaság bemutatása

**A Kereszt
Nagyné Zólyomi Katalin novellája**

Beköszöntő

Ha az ember újságot szerkeszt, cikkeket ír, interjúkat készít, ráadásul emellett még csak tanul, óhatatlanul elkövet hibákat. Ki többet, ki kevesebbet, de valamennyit mindannyian. Megbotlunk, el-esünk, de föl kell állnunk, ugyanis az emberek számítanak ránk. Számítanak arra, hogy a bizalom, amit irányunkban tanúsítanak nem lesz hiábavaló. Sokszor gondolkodom azon, hogy milyen szerencsés ember vagyok, hogy bár még éppen, hogy csak befejeztem az első évemet az egyetemen, már a saját újságot szerkeszthetem. Hatalmas bizalmat kaptam azoktól, akik lehetőséget biztosítottak számomra, hogy mindazt a tárgyi tudást, amit eddig megtanítottak nekem a gyakorlatban is kipróbálhassam és kamatoztathassam. Köszönettel tartozom ugyanakkor az olvasóimnak is, akik bár az újság még csak gyerekcipőben jár, mégis újra kezükbe vették azt, az első szám csetlései-botlásai ellenére is, és ismételten megtisztelték bizalmukkal. Köszönöm szépen.

Itt ragadnám meg az alkalmat, ha már a hibákról beszéltem, hogy egy helyesbítéssel éljek. Egy hibát kell kijavítanom, melyet az előző számunkban követtem el. Az AIC Nemzetközi Szeretetegyesület bemutatásánál ugyanis, a kép alatt lévő felirat helytelen. A képen nem a Szeretetegyesület, hanem a Páli Szent Vince Társaság magyarországi vezetősége látható. Elnézést kérek.

Második számunk, a nyári szünetre való tekintettel július-augusztusi lett. A Kedves Olvasó talál majd egy rövid, de velős áttekintést a lazarista rendről, Nagyné Zólyomi Katalin vincés testvérünknek „A Kereszt” című novelláját, egy rövid beszámolót a júniusi Vincés Napról, valamint egy, a papságról, a szolgálatról, a feladat teljesítéséről szóló interjút a Vincés Család magyarországi vezetőjével, Lipinski Mihály CM atyával. Jó szórakozást, kellemes nyarat, békességet és jó egészséget kívánva a szerkesztő:

Szűcs Péter

Rövid Híreink

Augusztus 27-29-e között került megrendezésre Piliscsabán a Vincés Nap. Az eseményről a beszámolót a negyedik oldalon olvashatják.

A Vincés Család miskolci csoportja adományokat küldött a szendrői árvízkárosultak számára. Az anyagi segítségre igen nagy szükség volt a katasztrófa sújtotta településen. Ezen kívül egyéb településekre ruhaadományokat is eljuttattak.

2010. június 28-a és július 16-a között tartják Párizsban a Missziótársaság (Lazaristák) negyvenegyedik általános gyűlését. A találkozó mottója a következő: Kreatív hűséget a misszionak! Mint, ahogy a generális atya egy 2008. április 14-ei levelében bejelentette, a tanács témái a következők lesznek: Hűség az evangéliumhoz, a korrallal járó változá-

sok figyelembevételével, nyitottság új utak, eszközök felé, hagyomány a folyamatos megújulásban.

2010. augusztus 27-29-e között kerül megrendezésre Piliscsabán a Vincés Tábor. Az eseménnyel kapcsolatban további információkat Lipinski Mihály CM atyától kaphatnak a kedves érdeklődők. Jelentkezési határidő: augusztus 18-a.

Érdeklődni lehet

Telefonon: 26/375-085 / 2401

Vagy: 30/244-14-53

E-mailben: famvinhung@gmail.com

Vagy: michalcm@cm-hungary.hu

Családfa

A Missziótársaság alapításának napja Páli Szent Vince emlékiratai alapján 1625. január 25-e volt. Aznap, mikor a Társaság megszületett, történt egy nagyon fontos esemény. Egy gyónás. Akkoriban, az 1620-as években Páli Szent Vince a Gondi családnál élt. Történt egyszer, hogy a család éppen egyik birtokán, Folleville-ben tartózkodott, amikor egy Gannes nevű faluban élő súlyosan beteg emberhez papot kértek. Szent Vince elment hozzá és egy nagyon szomorú dolgot fedezett föl. Kiderült ugyanis, hogy a földműves, aki a közvélemény szerint rendszeres, vallásos, rendszeresen szentségekhez járuló ember volt, üdvösségét veszélyeztetve igen régen nem gyónt már, titkolta bűneit. A gyónás után Szent Vince elgondolkodott azon, hogy ha ez az ember így tett, akkor vajon hányan lehetnek még olyanok, akik hasonló okokból nem járulnak rendszeresen a gyónás szentségéhez, kockáztatva ezzel üdvösségüket. Ezért 1625. január 25-én, Szent Pál apostol megtérésének ünnepén, Szent Vince egy szentmise keretében az életgyónásról prédikált a faluban élő embereknek. Ezáltal akarta nekik megmutatni Isten irgalmasságát és azt, hogy bár számukra ez a helyzet reménytelennek tűnik, mégis van kivezető út. A prédikáció hatása nem maradt el. Olyan sokan szerettek volna a szentmise után gyónáshoz járulni, hogy a szomszéd városból kellett segítséget hívni. Ezek után Szent Vince első társaival sorra járta a franciaországi falvakat, népmissziókat szervezett. Általában két-három hétig maradtak egy-egy faluban. Beszéltek az embereknek a katekizmusról, hitünk igazságairól, melyek a legszükségesebbek az üdvösség elnyeréséhez, bátorították a híveket, hogy végezzenek rendszeresen életgyónást. A hatás itt sem maradt el. Sokan ez által a szentség által engesztelték ki Istent. Emellett a népmissziók alkalmával a felebaráti szeretet is növekedett. Sokan megbocsátottak egymásnak, egymással egyetértésben kezdtek élni olyan emberek is, akik már régóta még csak nem is beszéltek. A Missziók alkalmával alapították a szeretet társulatát is, mely a szegényekről gondoskodott.

A Társaság nevének egyik felét (Missziótársaság) erről a népmissziós tevékenységről kapta. A másodikat (Lazaristák) pedig Szent Lázárról, az első párizsi rendház nevéből. Ebben a rendházban sokféle tevékenység folyt. Volt a rendház mellett kórház, noviciátus és szeminárium is. Ide azok az emberek jártak, akik lelki gyakorlaton szerettek volna részt venni. Sajnálatos módon a házat a francia forradalom alatt lerombolták.

Később már külföldi missziókra is mentek. Szent Vince idejében Európába (Olaszország, Lengyelország) illetve Afrikába (Madagaszkár, Tunisz).

Ahhoz, hogy a népmissziók eredménye tartós maradjon, szükség volt jó pásztorokra, akik folytatják azt a munkát, amit a lazaristák kezdtek el. Ők építettek volna arra az alapra, melyet a népmisszió rakott le. Így a közösség előtt állt a kihívás: papokat kellett képezni. Ezért a lazaristák, bár a kezdetekben még csak lelki gyakorlatokat szerveztek azok számára, akik az egyházi rend szentségének felvételére készültek, a Tridenti zsinat után már szemináriumokat is vezettek a leendő atyák képzése céljából.

A missziótársaság céljait a következő néhány mondatban lehet összefoglalni:

Minden erővel törekednek Krisztus szellemét magukra öltetni, hogy hivatásuknak megfelelő tökéletességre jussanak.

Nagy erővel fáradoznak a szegények, főleg a leginkább elhagyottak számára történő igehirdetésén.

Valamint céljuk, hogy az egyháziakat és a világiakat egyaránt segítsék a lelki átalakulásban, és rávezessék őket arra, hogy a szegények igehirdetésében hatékonyabban vegyenek részt.

A rendtársak mindezeket gyakorolva követik Jézust, aki hirdeti az Evangéliumot a szegényeknek.

Mint minden szerzetesrendben a Lazaristáknál is van örök fogadalom. Viszont a három fogadalom mellett, melyek minden megszentelt életre törekvő intézményben léteznek (engedelmesség, szegénység, tisztaság), a Lazaristáknál van még egy: kitartás 3

Családfa

az élet végéig a szegényeknek való Evangélium-hirdetésben.

A lazarista szerzetesek igyekeznek gyakorolni is az erényeket, különösen az egyszerűséget, az alázatos-ságot, a szelidséget, az önmegtágadást és a buzgóságot a lelkek üdvösségéért. Ezeket az erényeket Páli Szent Vince ahhoz az öt kőhöz hasonlította, melyekkel Dávid legyőzte Góliátot.

Manapság a világon négyezer lazarista él. A renden belül vannak felszentelt papok és testvérek, akik sokféleképp segítik a lazarista karizma megvalósítá-sát: kétkézi munkákkal, hitoktatással, sekrestyés és kántori feladatok ellátásával.

Magyarországra az első lazarista szerzetesek Szobieszky János király idejében érkeztek. Ekkor még nem maradtak sokáig. Az első rendházukat csak 1898-ban építették Piliscsabán. Ekkor Grazból jöttek a rendtársak. 1929-ra már annyian voltak Magyarországon, hogy a generális atya önálló ma-

gyar tartományt alapított.

Ma az országban három rendház működik.

Budapesten található a központi ház, valamint a szeminárium. Emellett a fővárosban a rend szolgálato-t is végez a Szent Gellért kápolnában, az Irgalmas Nővéreknél, valamint a Szent Ferenc kórházban. Piliscsabán a lazaristák vezetik a Szent Vince Kollégiumot, részt vesznek az egyetemi lelkészség munká-jában, valamint a szociális otthonban is szolgálnak. A harmadik ház pedig Szobon található. Itt a Szent László Gimnázium és Diákotthon munkatársaiként működnek.

A mai magyar rendtartomány tíz lazarista szerze-tesből áll. Augusztus 21-én ez a szám tizenegyre fog bővülni.

Beszámoló

2010. június 26-a. Egy verőfényes nap Miskolcon. A Vincés Nap dátuma. A konferencia, valamint az utána következő beszélgetés alkalmával, a találko-zón résztvevő tagok többek között foglalkoztak az ötödik evangéliumi boldogsággal: Boldo-gok az irgalmasok, mert ők irgalmat nyernek (Mt 5,7).

A konferencia alkal-mával többen felhív-ták a figyelmet arra, hogy a szeretetszolgá-lat alatt nem szabad megfeledkeznünk az irgalmasság lelki dí-menziójáról sem. Nem szabad csak a testet ápolnunk, a lélekkel is foglalkoznunk kell. A testi táplálék mellett nem hagyhatjuk fi-gyelmen kívül a lelkie-ket sem. Az irgalmas-ság egyik megjelenése ugyanis a megbocsájtás. Ez is egy módja, hogy Isten irgalmát közvetítsük. Ezt erősítette meg a Páli Szent Vince Szeretetszolgá-lat tanúságtétele is, miszerint azok a szegények, akik betérnek hozzájuk nagyon értékelik a közös ima lehetőségét, a beszélgetést.

A szeretetszolgálat sokféleképpen megvalósítható. Ez a csoportok beszámolóiból is kitűnik.

4

Miskolcon a szokásos élelmiszer- és ruhaosztás mel-lett, kezdeményeztek egy programot, melynek neve: „mindenki irodája”. A program lényege, hogy a hét egy-egy napján, a család tagjai olyan formában segí-

tenek embereken, hogy a munkakörük-nek megfelelő terüle-ten díjazás nélkül várják azokat, akik-nek erre szükségük lenne, de nem tudnák kifizetni a költsége-ket. Az egyik napon például egy jogász várja a tanácsra szo-ruló embereket.

A szigetszentmiklósi csoport a szolgálat mellett, minden szer-dán egy imaóra kere-tében találkozót tart. **Z a r á n d o k l a t o k a t** szervez, melyekre szeretettel várnak

mindenkit. Sokszor anyagilag is támogatják a részt-vevőket, akik nem tudnák vállalni a költségeket. Mindezek mellett rendszeresen takarítják a templo-mot, segítenek az ünnepek megszervezésében. Az úrnapi körmenetre Ők készítették az egyik oltárt például.

A szendrői csoport pedig rengeteg energiát fordít az árvízkárosultak megsegítésére.

Olvasónapló

A kereszt

Lili csak forgolódott az ágyon. Nem bírta elaludni. Felkelt, az ablakhoz ment. Odakint csend volt. Csak az ő lelke háborgott. Hogy jutottam ide? Istenem, de nehéz a kereszt, amit rám adottál.

Lili 25 éves fiatalasszony. Özvegy, férje nemrég halt meg egy balesetben. Itt maradt egy kis gyermekkel. A baba csak egy éves. Hogy fog tovább élni? Tartozik a banknak, a temetés árával, és a lakástörlesztéssel. Honnan vegyen pénzt? Nincs senki, aki segítsen. "Istenem, tégy csodát!" A baba felsírt. Lili összerendezte, odament a gyermekhez és elringatta. Közben ő is elaludt. Azt álmodta, hogy minden úgy van, mint régen. Sétálnak férjével és a babával. Férje átöleli, és azt súgja a fülébe: "Ne félj! Én mindig veled leszek, én vagyok a védőangyalod." Lili felébredt, visszagondolt álmára. Könny szökött a szemébe: "Hol van az én védőangyalom?" A házmesternő éppen sepregetett, amikor Lili sietősen lépett a postáladához.

- Jött valami? - kérdezte a házmesternő.
- Igen! A bankból! Nyolc nap haladékat adtak, hogy kifizessem a tartozást, különben kilakoltatnak - felelte a fiatal nő.
- Meg tudja szerezni a pénzt?
- Nem! Rengeteg az! Még a temetéssel is tartozom.
- Mi lesz?
- Nem tudom. Csak a Jóisten segíthet.
- Hát a szülei, nem tudnak segíteni?
- Nem ismertem őket, állami gondozott voltam. Én sem kerestem őket soha, ők se engem. Most, hogy meghalt a férjem, mos érzem először milyen árva vagyok.

A baba se ismerte az apját, ő is árva, akárcsak én. Pár nap múlva Lili arra ébredt, hogy valaki kopog az ajtón. Egy nagydarab ember állt az ajtóban.

- Molnár Péterné? - kérdezte a férfi. Én vagyok a végrehajtó.
- Tessék bejönni - mondta Lili.
- Összepakolt, asszonyom?
- Össze - válaszolta Lili síros hangon.
- Nagyon sajnálom - ha ez számít valamit - mondta a férfi, és egy bőröndre esett a tekintete.

Közben megérkeztek a rakodómunkások. Lili csak állt, nem akarta elhinni, hogy ez megtörténhet vele. Egy szőrös behemót ember még visszament, hogy nem maradt-e valami bent. Ekkor a gyermek sírást hallott a hátsó szobából. Egy pillanatra megállt, majd megindult a hang irányába. A baba a kiságyban feküdt, épp felébredt. A férfi tétovázott, majd

könnyedén kivette a gyermeket az ágyból, és már vitte is az utolsó bútort. A baba ösztönösen magához vett egy játék mackót. Mintha mondta volna, ez az enyém, és magához szorította.

Lili közben magához tért a kábulatból. A gyermekhez lépett, felvette az ölébe, és suttogó hangon mondta: nincs semmi baj!

Az udvaron a bútorok elszállításra vártak. Központi raktárba kerülnek, ott lehetnek hosszú ideig.

- "Most mi lesz? Hová mennek?" - kérdezték a szomszédok.

- Van egy krízis-szálló egy másik városban. Oda kell eljutni estig.

Lili elindult, a baba a karjában, a bőröndöt húzta maga után. Szinte roskadozott a lelke súlya alatt.

Egy angyal: a villamosnál odajött hozzá egy férfi.

- Segíthetek? - kérdezte, s már emelte is a bőröndöt a villamosra.

Második angyal: ahogy leszállt a villamosról, tanácstalanul nézett szét, kezében a címmel. Odajött egy idős nő.

Keres valakit fiatalasszony?

- Igen a Rezeda utcán.

- Hát az jó messze van! Én is arra megyek, majd megmutatom - felelte az asszony.

Egy nagy házhoz értek. Látszott, hogy éppen tata-rozzák. Lili becsengetett. Kinyílt a kapu és egy öregúr állt előtte.

- Tessék! - Lili átadta a levelet.

- Jöjjön be, kedves, mondta a férfi, s bevezette egy tágas nappaliba. Fehér ruhás nő jött le a lépcsőn. - Kérem Rózsika, mutassa meg a szobájukat az új lakóknak.

A szoba nem nagy. Egy szekrény, egy heverő és egy kiságy volt benne. Egy parányi konyha és fürdőszoba tartozott hozzá. Lili a babát a kiságyba tette, ő pedig leült a heverőre. Halálosan elfáradt. - Kopogtak az ajtón. Lili összerendezte. "Szabad!" szólt ki.

Idős ósz hajú nő lépett a szobába.

- Én vagyok az igazgató - mondta. Hangja szelíd volt és kedves. Lili azt hitte, egy angyal jött hozzá. Az igazgatónő elmondta a házirendet, közben újabb vendég érkezett, aki kenyeret és valami enni-valót hozott.

- Egyetek, Lili. Majd holnap beszélgetünk még. Pihenjete!

Ennyi csoda! Hát nem hagyott el engem az Istenem! Másnap még aludt a gyermek, Lili leszaladt a kis

(Folytatás a(z) 6. oldalon)

A kereszt

kápolnába, ami ott volt a kert végében. Gyertyát gyújtott, letérdelt és imára kulcsolta kezét. "Istenem, köszönöm, hogy idevezettél. Segíts, hogy már több baj ne érjen. Ámen!" Befejezte az imát és már sietett volna vissza a babához, de egy fiatal pap-pal találta magát szembe.

- Új lakó? - kérdezte a pap.
- Igen, tegnap jöttem egy kislánnyal.
- Hány éves a baba?
- Egy- mondta Lili.
- Tudna munkát vállalni? Takarítani kellene itt a templomban. Vállalja?
- Igen! Jól jön minden fillér.

Attól a naptól fogva dolgozott a templomban. Néha a babát is magával vitte. Ahogy megismerték mások is a házban, vigyáztak a gyerekre, ha Lili dolgozott. Később egy hivatalban vállalt munkát. Jó haladt, gyűlt a pénze. Már arra gondolt, hogy lakást vesz ott, abba a városban, ahol olyan jó emberek élnek. Minden reggel elszaladt a kápolnába imádkozni, azt soha sem hagyta volna el. Érezte állandóan, Isten vele van. Lili mindig vallásos volt, de mióta ide költözött, még jobban elkötelezett lett. Gyermekeit is arra nevelte. Már két éve, hogy a férje meghalt, de mégis feketébe járt. Kérdezték is, mikor fog tarka ruhát hordani, vagy színházba, moziba járni? Ilyenkor csak mosolygott. Jó itt nekem, és jó így. Suttogtak is a háta mögött, hogy biztosan apáca volt előző életében. Telt-múlt az idő. A kislány iskolába ment. Még soha nem hallották az ismerősök, hogy a babát nevének szólította volna. Most mégis. Molnár Liliána, mondta. Szép neve van. Együtt mentek reggel, Lilike az iskolába, anyukája az irodába. Délután sietett a gyermekért, Lilike ott várta az iskola előtt. Kézen fogva mentek a kocsijuk felé, amikor egy autó el-

ütötte őket. Súlyosan megsérültek mind a ketten, de a gyerek életveszélybe került. Kómában feküdt hosszú ideig. Anyja ott imádkozott az ágyánál. Az orvosok már lemondtak róla.

Bár Lili is beteg volt, a lába eltörött, de mégis minden nap ott volt a kórházban a gyermeknél.

Imádkozott órákon keresztül. "Istenem, segíts! Ne vedd el a gyermekemet is." A kis kápolnában a Szűzanyához is fohászzkodott. "Szűzanya! Tégy csodát, csak még ez egyszer! Ígérem, életem végéig az Istent fogom szolgálni, csak mentsd meg a gyermekem!"

Lilike meggyógyult. Vasárnaponként együtt mentek a templomba. Attól a naptól, hogy a gyermek meggyógyult, Lili nagyon megváltozott. Csendesebb lett, zárkózott, még többet járt a templomba. Időközben nagyon összebarátkoztak egy házaspárral, akinek nem volt gyermekük. Nagyon szerették Liliéket.

Egy napon Lili megkérte őket.

- Ha velem történne valami, vigyáznátok a gyermekemre?
- A házaspár meghökkent. Valami baj van?
- Fogadalmat tettem. Itt az ideje, hogy teljesítesem.
- Kicsi még a gyermek - mondta az asszony.
- Lehet, de ti jobban tudtok vigyázni rá, mint én.

Lili levelet írt a közjegyzőnek és a babájának, mert még mindig így szólította. Este átvitte a gyermeket a szomszédba, s azt mondta:

- Kicsikém! Légy jó gyermek mindig. Soha ne feledd, nem hagytalak el, szeretlek.

Azzal megcsókolta, és elment, teljesíteni a fogadalmát!

A szerzőről

Nagyné Zólyomi Katalin vincés testvérünk évek óta a Szeretetszolgálat tagja, önkéntes segítő. A miskolci Szent Margit csoport vezetője. Aktív, csoportját összefogja, sok programot szervez a tagok számára. A rábízott feladatokat mindig pontosan elvégzi, lelkiismeretes Vincés. Mindenki szereti. Több ilyen és hasonló novellát írt már.

Pap vagy te mindörökké Melkizedek rendje szerint

Fekete, fehér, esetleg barna csuhák, irgalom, tonzúra, Isten szolgálata. Sokan, sokféleképpen írtak már a papi hivatásról, annak nehézségeiről és szépségeiről, a bukatókról, a csodákról, melyeket az Őt szolgálók átélhetnek, a reményről, melyet nyújthatnak. A következőkben én egy általános áttekintést szeretnék adni a papság intézményéről, múltjáról és jelenéről, illetve Lipinski Mihály CM atya személyes tapasztalatainak egy részét szeretném megosztani a kedves olvasóval.

A papság intézménye minden vallásban megtalálható valamilyen formában. Már a pogány kultuszokban is jelen volt. Egyiptomban, Rómában és Bizáncban egyaránt létezett a papi hivatás, a tagok feladata pedig az áldozatbemutatás volt.

Az Ószövetségben a papok, a maihoz hasonló formában a kivonulás után jelentek meg. Az Egyiptomból való szabadulás után, a tizenkét törzs felosztotta maga közt Kánaán földjét. Egy törzset azonban kihagytak. Áron nemzetségét. Ők ugyanis a templomi szolgálat fejében, ahol, mint papok szolgáltak lemondtak a nekik szánt földterületről.

Ebben az időszakban még igen sok törvény és szabály korlátozta és befolyásolta a működésüket. Meg volt határozva, hogy mikor és milyen áldozatot kell és szabad bemutatni, kik és melyik udvarra léphetnek be a templom területén belül, egyáltalán, hogy tartózkodhatnak-e a falakon belül, vagy sem.

Az Újszövetség ideje alatt azonban bekövetkezett egy nagy változás. A szabályok itt sem vesztettek a jelentőségükből, de az alapvető legitimitáció már más volt. Már nem a vér alapú öröklődés volt a fő szempont a papság intézményének betölthetősége szempontjából, már nem örökség volt ez, hanem ajándék, melyet az első, örök főpaptól, Jézus Krisztustól kaphattak meg azok, akik méltónak bizonyultak rá. Ilyen értelemben véve az első papok, püspökök az apostolok voltak. Ők ugyanígy, ajándékként adták tovább a hivatást a következő generációnak, akik a következőnek szintén, és így tovább. Éppen ezért, a mai napig megtalálható egyfajta folytonosság, melynek köszönhetően akár melyik atya vissza tudja vezetni egészen valamelyik apostolig a „családfáját”.

A papságnak ma két fajtája van. Létezik úgynevezett általános (egyetemes) illetve szentségi (szolgálati) papság. Általánosnak azt nevezzük, amelyben mindenki részesül a megkeresztelkedés által. Ezt a Szentírásban is olvashatjuk: „Isten népe szent papság.” Tehát mindenki, aki meg van keresztelve részesül ebben az általános papságban. Szentségi papságnak az egyházi

rend szentségének felvételével járót nevezzük. Ennek három fokozata van: diakonátus (szerpapság), áldozópapság és püspökség. Sok vita volt a későbbi korok folyamán arról, hogyan is alakult ki ez a három lépcsőfok, bár már az Újszövetségben is olvashatunk arról, hogy az apostolokon kívül Jézus elküldött további hetvenkét tanítványt, hogy segítsék, kiegészítsék a tizenkettő munkáját. Látható tehát, hogy már az újszövetség idején alakul a később véglegessé váló hierarchiarendszer. Szó van emellett a diakonátus intézményéről is, mely azért jött létre, hogy a püspökök és az apostolok foglalkozhassanak az igehirdetéssel, de a szegények szolgálata se maradjon el. Ezzel a diakónusok foglalkoztak.

Az első időkben persze még nem voltak túl sokan, ezért szinte minden keresztény közösségben csak püspök volt. Nem különültek még el olyan élesen egymástól a különböző tisztségek. Ez azért lehetett, mivel még igen csekély számú közösség létezett akkoriban. Később, a számuk növekedésével lehetetlen lett volna, hogy mindenki a püspök szentmiséjén vegyen részt, hogy mindenkivel a főtisztelendő foglalkozzon személyesen. Ezért alakult ki az áldozópapság intézménye.

A papságot másféleképpen is feloszthatjuk két részre. Léteznek egyházmegyes papok és szerzetesek. Az egyházmegyes papok a püspök alá tartoznak, neki számolnak be, ő a felettesük, ő veszi fel őket, ő szenteli fel őket az egyházmegye számára. Vállalják, hogy rendszeresen szentmisét mutatnak be, hirdetik Isten igéjét, és imádkoznak a hívekért. Rendszeresen zsolozsmáznak, cölibátusban élnek és engedelmisséget fogadnak a püspök atyának.

A szerzetesek lehetnek felszentelt papok, de lehetnek „csak” testvérek. A testvérek segítő munkát végeznek a rend célkitűzéseinek és filozófiájának megfelelően. Ha valaki szerzetes, lehet pap, de ez nem feltétlenül van így. Mindez természetesen fordítva is igaz. Lehet valaki pap, de nem szerzetes.

Ha valaki belép egy szerzetesrendbe, az első lépcsőfok a jelöltidőszak. Ez arra szolgál, hogy megismerje a közösséget. A noviciátus alatt - mely a második fokozat - a leendő szerzetes megismeri a rend alapítóját, életét, céljait és tetteit. Ezután következnek a teológiai és filozófiai tanulmányok, melyek segítséget nyújtanak ahhoz, hogy képesek legyenek például Istenről beszélni, a személyével kapcsolatos kérdésekre választ adni. Ha pedig mindezt valaki sikeresen elvégzi, akkor a diakonátus előtt leteszi az örök fogadalmat. Ezek után a rend elöljárója, a tartományfőnök eldönti, hogy fel legyen-e szentelve, vagy sem.

Ma Magyarországon sok szerzetesrend van jelen. Vannak olyan rendek, ahol többségben vannak a testvérek, néhányan vannak csak felszentelve, hogy el tudják látni a renden belül adódó papi feladatokat, úgymint a gyóntatást, a szentmise-celebrálást. Ez

Pap vagy te mindörökké Melkizedek rendje szerint

természetesen nem mindenhol van így. Jellemzően a szerzetespapok vannak többségben.

A rendek filozófiájukat mindig Jézus életének egy bizonyos részéhez kapcsolják. Kiválasztanak egy képet Jézusról, például Jézus, aki imádkozik, és ezért ők nem foglalkoznak munkával, hanem ők ezt a Jézusképet követve élik az életüket. Vannak olyan rendek, amelyik a tanító Jézust követi, például a domonkosok, lazaristák, piaristák, de vannak olyanok is, amelyek a gyógyítót tartják példa értékűnek. Ezért ők kórházakban dolgoznak, karitatív munkákat végeznek.

Ha valaki belép egy szerzetesrendbe fogadalmat tesz. Minden egyes közösségben van három fogadalom, három általános ígéret. Ezek a szegénység, a tisztaság és az engedelmesség. Ezekon kívül pedig minden egyes rendnek megvan a maga külön, plusz fogadalmak, mely kötődik a filozófiájukhoz, életmódjukhoz, gondolkodásmódjukhoz. A lazaristáknál ez a fogadalom például az, hogy életük végéig kitartanak az evangélium hirdetésében. Néha az általános kötelezettségek - például a zsolozsmázás - is változhatnak, tudniillik a bencések sokkal több imaórát tartanak, mint egyéb szerzetesrendek. Míg a lazaristáknál egy, náluk három napközi imaóra van.

Mi vesz rá valakit arra, hogy ezt a hivatást válassza?

Ez egy érdekes kérdés. Rögtön érdemes talán megfordítani a kérdést.

Biztos, hogy ez az én választásom? Jézus ugyanis azt mondja nekünk, hogy nem ti választottatok engem, hanem én titeket. Az, hogy valaki vállalja-e, vagy sem, sokkal inkább egy válasz a hívására, mintsem kezdeményezés.

Vannak feltételei annak, hogy valakit pappá szentel-hessenek?

Természetesen. Első, és talán a legfontosabb, hogy a jelentkező meg legyen keresztelve. Ajánlatos, ha nem túl frissen megtérve hozza meg a döntést, ugyanis ez az egész életére vonatkozó elhatározás, és a frissen csatlakozottak hajlamosak a buzgóságra, ami esetleg idővel változhat. Természetesen nincs egy konkrét időintervallum megadva, de azt hiszem, ezt mindenki érzi magában.

Testi követelmények vannak?

Igen. Régen több volt, mára ebből már csak az észszerűbbeket tartották meg. Megmaradt néhány, úgymond íratlan szabály a régiak közül. A középkorban volt a legtöbb ilyen szabály. Az egyik például az volt, hogy nem volt szabad felszentelni olyan papot, akinek a mutató és a hüvelyk uja közül valamelyikkel probléma volt, így ugyanis nem tudott volna áldoztatni. Volt olyan is, hogyha nagyon csúnya volt az illető jelölt, akkor el kellett utasítani, hogy a későbbi közösségének ne okozzon kellemetlenséget. Egy rendtársam mesélte, aki sokáig spirituális (lelki vezető) volt a szemináriumban, hogy volt egyszer egy erősen gyengén látó jelöltjük. Elküldték orvoshoz, ott kiderült, hogy ez javulni semmiképp, inkább csak romlani fog. Már akkor is igen rosszul látott, de a püspök atya mégis azt mondta, hogy neki ezzel nincs semmiféle problémája, ugyanis nincs olyan szabály, ami előírná, hogy gyengén látó, vagy vak embereket nem szabad felszentelni. Persze tanítani nem tud, de felszentelt pap, nagyon jól prédikál, kiválóan gyóntat. Az természetesen már egy problematikusabb eset lenne, ha a jelölt süket lenne, de előírásként ezeket már nem alkalmazzák. Azt hiszem ezt mindenki el tudja dönteni a józan ész alapján, hogy mikor lehet valaki pap és mikor nem.

Lelki, mentális feltételek?

Minden jelöltnek át kell esnie egy kötelező személyiségvizsgálaton. Nálunk ez úgy működik, hogy van egy pszichológusunk, hívó, katolikus ember, kiváló szakértő. Ő tudja, hogy miről van szó, mire készül az, aki pap szeretne lenni. Természetesen a vizsgálat eredménye nem döntés értékű, csak egy szempont. Lelki feltételek közül a már korábban említett szempont fontos, hogy az illető meg legyen keresztelve, illetve, hogy gyakorló keresztény legyen.

Őn mikor döntötte el, hogy pap szeretne lenni?

Először az elsőáldozás után gondoltam rá. Ez az érzés később elhalványult, elkezdtem matematikával fizikával és földrajzzal foglalkozni, gimnáziumba is ilyen beállítottságú osztályba jelentkeztem. Ez érdekelt. Később aztán második, talán harmadikos

Pap vagy te mindörökké Melkizedek rendje szerint

gimnazista lehettem, amikor ismét felöltött bennem a gondolat, és végül ez is maradt a döntésem.

Tehát közvetlenül az érettségi után jelentkezett a szemináriumba?

Igen. Novícius lettem, azután filozófiát, teológiát tanultam, letettem a fogadalmat és végül felszenteltek.

A szentelése után rögtön Magyarországra került?

Nem. Először Lengyelországban kerültem egy nagy plébániára, ahova tulajdonképpen nem is akartam elmenni. Nem szeretem ugyanis a nagy plébániákat, a nagy közösségeket. Végül az egyik legnagyobb plébániára kerültem, de így visszatekintve nem is volt olyan rossz.

Hogy került Magyarországra?

Magyarországon az ötvenes években a szerzetesrendek feloszlásával a Lazarista rend is megszűnt. Az atyák külön-külön éltek, dolgoztak. Néhány szerencsést felvettek különböző egyházmegegyékbe, de a többség világi területen kényszerült munkát vállalni. Később, a rendszerváltás után az idős rendtársak megpróbálták újrakezdeni a közösségi életet. Nem volt könnyű dolguk. Ötvenévi magány, egyedüllét után alkalmazkodniuk kellett hirtelen a napirendhez, a közösséghez, a többi rendtárshoz. Másrészt a fiatal jelöltekkel is nehéz volt megtalálni a közös hangot. Majd hatvan év különbséggel igen nehéz volt olyan alapot találni, amire könnyen építeni tudtak volna a beszélgetések, megbeszélések alkalmával. Végül az egyik magyarországi tartományfőnök megkérte a generális atyát, hogy küldjön valamilyen segítséget külföldről. Először olaszokra, spanyolokra gondoltak, de ez nem igazán működött. Végül Lengyelországból jöttünk mi. Először ketten, majd egy évfolyamtársam, végül pedig én. Én már kifejezetten kértem, hogy jöhessek.

Hol érezte úgy, hogy jobban el tudta látni a feladatot, amit a rend Önre bízott?

Ez igen nehéz kérdés. Két ország. Két egészen eltérő valóság. Itt nagy szükség van a munkámra. Másrészt a munka itt és Lengyelországban, ezért nehéz összehasonlítani, de úgy érzem, hogy mindkét helyen lehet dolgozni, jól dolgozni és jó dolgokat véghezvinni.

Mi volt a különbség?

Lengyelország igen nagy részén még működik egyfajta hagyományos hit. Az emberek eljárnak templomba, mert megszokták, hogy ezt teszik. Magyarországon lehet, hogy kevesebben vannak, de minőségileg, ha szabad ezt így mondani jobbak, mert azok, akik eljönnek, már tudják, hogy miért teszik ezt.

Nehéz papnak lenni?

Először is már kereszténynek sem könnyű lenni.

Keresztény családapának, családayának, egyetemistának. Az evangéliumban is ezt olvashatjuk: „Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.” Természetesen a papi hivatásban vannak gondok, nehézségek, de csak úgy, mint bármely más családi, civil életben. Más gondok, az igaz, de szerintem nem lehet mondani, hogy a papok élete bármivel is nehezebb, vagy könnyebb

lenne, mint bárki másé. Arról már nem is beszélve, hogy örömeik ugyanúgy tartoznak hozzá, mint bármely más élethez.

Jobb egy papnak, a személyes kapcsolata istennel, mint egy hívőnek? Lehet ezt mondani, hogy közelebb vannak a papok Istenhez?

Ez szerintem minden esetben személyfüggő. A világi ember is imádkozik. Nehéz lenne lemérni, hogy milyen távolság is van Isten és ember között. Még nem találtak fel semmiféle mérőszalagot, amivel ezt meg tudnánk állapítani, de talán értelme sem lenne. A papoknak vannak pásztori feladatai is, vezetniük kell a nyájat, lelkileg is. Kötelességük tehát, hogy igyekezzenek, hogy az istenkapcsolatuk jobb és erősebb legyen minden egyes nappal.

Pap vagy te mindörökké Melkizedek rendje szerint

Persze lehet olyan embereket is találni, akik bár papok, nem olyan mély és erős az Istennel való kapcsolatuk. Az mindenestre biztos, hogy a papoknak kötelességük, hogy jobban igyekezzenek, nagyobb erőfeszítéseket tegyenek annak fejlesztésére, mint a világi hívek.

Beszéltünk korábban nehézségekről. Mivel a papok emberekkel foglalkoznak ez, gondolom a személyes kapcsolataikban is megjelenik. Nehéz az emberekkel törődni? Hiszen sok probléma adódhat, a papok is sokszor elkeseredhetnek. Mégis az ember hajlamos úgy gondolni rájuk, mint szent emberekre.

Azért ez nem egészen így van. Nekünk is vannak emberi gyarlóságaink. Az igaz, hogy a szenteléssel az ember egy különösen nagy kegyelemben részesül, de azért az ember még ember marad a ceremónia után is. Jézus is, amikor megtestesült vállalt mindent, ami az emberi léttel jár: fájdalmat, idegesség-

get, haragot. Kérdés persze, hogy ez mennyire nehéz feladat. Sokszor segítünk embereken, látjuk, hogy hibáznak, beszélgetünk velük, próbáljuk vezetni őket. Aztán persze fáj az embernek, ha egy-két nap, esetleg egy hét múlva ismét észrevesszük, hogy ugyanazt a hibát követi el újra, de végül is ők is, és mi is emberek vagyunk, és Jézus is azt mondta, hogy hetvenszer hétszer kell megbocsájtania mindenkinek.

Tegyük fel, hogy találkozna egy olyan emberrel, aki gondolkodik azon, hogy pap legyen-e. Mit mondana neki?

Elsősorban arra próbálnám rávezetni, hogy ez a döntés a saját döntése-e és, ha igen, akkor mennyire. Ugyanis, ha Isten hív bennünket nem szabad válasz nélkül hagyni Őt. Az emberek között is van illem, ha valaki kérdez valamit, akkor illik rá válaszolni.

Köszönöm szépen a beszélgetést.

Így imádkozunk mi

IMA ALAPÍTÓINK ÉGI SZÜLETÉSNAPOJÁNAK 350. ÉVFORDULÓJÁRA

Mindenható Urunk, Istenünk, szegények Atyja, te megadod nekünk a kegyelmet, hogy megünnepeljük Szent Vince és Szent Lujza égi születésnapjának 350. évfordulóját. Hálásak vagyunk ezért a nagy kegyelemért! Az ő közbenjárásukra add, hogy mind teljesebben átalakítson bennünket az a lelkület, amelyet nekik ajándékozta. A Szeretet Lelke árássa el szívünket és értelmünket, hogy a társadalom által kirekesztett testvéreink iránti szeretetünk legyen szelíd, figyelmes, irgalmas, hatékony és a végtelenségig találékony.

Add, hogy újra felfedezzük Szent Vince és Szent Lujza bátorságát, az állandóan megújult szeretet buzdóságát és szelidségét a szegények iránt, hogy valóban életük megváltoztatására segítsük őket. Támogass bennünket, hogy hitünk

erős és alázatos legyen ebben a világban, amely Tőled oly távolállónak tűnik, de amely nagyon is szomjaz Téged. Add, hogy a remény jelei lehessünk sokak számára, mint ahogy Szent Vince és Szent Lujza is azok voltak, zarándoktársakként az élet nagy útján. Adj nekünk erőt, hogy soha ne hátráljunk meg a nehézségek előtt, és mindig készek legyünk a szegényekért, mestereinkért vállalt áldozatra. Add, hogy tőlük tanulva igazi fiaid és leányaid legyünk, méltó örökösei annak a karizmának, amelyet Szent Vincére és Szent Lujzára bízta, az egyház és az egész emberiség javára.

E jubileumi év legyen az egész Vincés Családnak a kegyelem és a megtérés ideje, azoknak pedig, akik szeretetünket megtapasztalják, bőséges áldások esztendeje. Ámen!

Jeles napok július-augusztusban

Július 30. De Jacobis Szent Jusztin püspök emléknapja

De Jacobis Jusztin 1800. október 9-én született Saint Fele-ben (ma Itália Potenza nevű tartományához tartozik) egy nemes hagyományokat őrző, mélyen vallásos család hetedik gyermekeként. 1818. október 17-én felvették a Missziós Kongregáció nápolyi tartományába, 1820. október 18-án fogadalmat tett. 1824. június 12-én Domenico Maria Tadeschi, brindisi érsek pappá szentelte.

Tizenöt évig jámborsággal és buzgósággal gyakorolta hivatalát Dél-Itáliában. Missziókat, lelki gyakorlatokat tartott főképp a szegény nép körében, az 1836-os kolerajárvány alatt pedig kitűnt a betegek ápolásában. Nápolyban egy évig a Nagy Szeminárium igazgatója volt, majd kinevezték előjárónak.

1838-ban a Hittani Kongregáció kardinálisának sürgetésére elfogadott egy Abesszíniába (Etiópia) szóló missziós megbízást, ahol a Missziós Kongregáció igen nagy túlterheltséggel küzdött. Intenzív, apostoli élete ebben az időszakban tele volt összetett nehézségekkel. Főképp az ország hatóságaival és a kopt-ortodox egyházzal voltak gondjai, amelyek magától értetődő-

nek vették talentumait és missziós-szervezői képességeit, kapacitásait.

Később az Abesszin prefektúra Apostoli Vikáriátus lett, így 1847. június 6-án Lilopoli címzetes püspökévé és Abesszínia apostoli vikáriusává nevezték ki. Ezek után mint egy húsz évig intenzív missziós és ökumenikus munkát végzett. Az emberek rendelkezésére állt és miként Szent Pál, Ő is hangsúlyozta: „A szentlélek nagy szeretetet helyezett a szívembe az etiópai emberek iránt... Ha Isten megajándékoz egy, kettő vagy több nappal, a ti javatokra fogom felhasználni, mert Isten ezért adott nektek. Ti vagytok az én életem tulajdonosai, Isten értetek adott nekem életet.”

1854-ben visszautasította Gondar és Abesszínia elhagyását, így számos esemény után bebörtönözték. Később szabadon engedték, és ismét kiutasították, ezért a Semien-i hegyekbe menekült. Alligadé völgyében halt meg 1860. július 30-án. 1939-ben XII. Piusz boldoggá, 1975-ben VI. Pál pápa pedig szentté avatta. Ünnepe július 30-án üljük.

Augusztus 30. Boldog Ghebre Mihály áldozópap és vértanú emléknapja

Boldog Ghebre Mihály egy Goggiamici nevű faluban (Abesszínia, Etiópia) született. Monophizita vallásban nevelkedett, 19 évesen egy szakadár kolostorba vonult. Éles értelmű, kutató egyéniség volt. Kereste az igazságot és a szent életű De Jacobis Justin püspök segítségével meg is találta azt.

1844 februárjában felvette a katolikus hitet és Szent Jusztin buzgó munkatársa lett. 1851. január 1-jén pappá szentelték és felvették a Missziós Társaságba. Tevékenysége eredményes volt és sokakat megérintett, mindezek ellenére három év elteltével áldott tevékenysége borzalmas véget ért.

A szakadár Abuna csatlósai elfogták és minthogy a borzalmas kínzások ellenére sem állt el a katolikus hittől halálra ítélték, de az ítéletet később életfogytiglani börtönre változtatták. Két hónapig hurcolták a sivatagon át sok nélkülözés és kegyetlenkedés közepette. 1855. július 13-án, közel hetven évesen hunyt el. A boldogok sorába 1926. október 3-án vétetett fel.

Naptárak, július-augusztus

2010. július

2010. augusztus

1	Cs		1	V	Évközi 18. vasárnap
2	P	Szűz Mária látogatása Erzsébetnél	2	H	
3	Szo	Szt. Tamás apostol ünnepe	3	K	
4	V	Évközi 14. vasárnap	4	Sze	Viennai Szt. János Maria
5	H		5	Cs	
6	K		6	P	Urunk színeváltozásának ünnepe
7	Sze		7	Szo	
8	Cs		8	V	Évközi 19. vasárnap
9	P		9	H	Szt. Edith Stein
10	Szo		10	K	Szt. Lőrinc ünnepe
11	V	Évközi 15. vasárnap	11	Sze	Szt. Klára
12	H		12	Cs	
13	K		13	P	B. XI. Ince
14	Sze		14	Szo	Szt. Maximilian Maria Kolbe
15	Cs	Szt. Bonaventura	15	V	Szűz Mária mennybevétele
16	P		16	H	
17	Szo		17	K	
18	V	Évközi 16. vasárnap	18	Sze	
19	H		19	Cs	Szt. Bernát
20	K		20	P	Szt. István király
21	Sze		21	Szo	Szt. X. Piusz
22	Cs	Szt. Mária Magdolna	22	V	Évközi 21. vasárnap
23	P	Szt. Brigitta ünnepe	23	H	Szt. Bertalan ünnepe
24	Szo	Árpád-házi Szt. Kinga	24	K	
25	V	Évközi 17. vasárnap	25	Sze	
26	H	Szt. Joachim és Szt. Anna	26	Cs	
27	K		27	P	Szt. Mónika
28	Sze		28	Szo	Szt. Ágoston
29	Cs	Szt. Márta	29	V	Évközi 22. vasárnap
30	P	De Jacobis Szt. Jusztin	30	H	B. Ghebre Mihály
31	Szo	Loyolai Szt. Ignác	31	K	

Vincés Hírmondó
A Vincés Család kulturális havi-
lapja
Kiadja a Lazarista Rend
2087 Piliscsaba, Egyetem utca 1.

Felelős kiadó: Lipinski Mihály CM
Alapító főszerkesztő: Szűcs Péter
Fotók: Archivum